இன்னிசை ஏற்படுத்துபவர்கள் [5:19, 20]

நியூ மெக்சிகோ என்ற இடத்தில் மலைகளின் மீதிருந்த புளூ ஹெவன் முகாமில், ஆரம்பப் பள்ளியில் நான் இருந்த பொழுது எனது வீட்டிலிருந்து வெளியே ஒரு குளிர்ந்த இறுகிய இரவு ஒன்று என் நினைவுக்கு வருகின்றது. சூரியன் மறையும் பொழுது அங்கு மிகவும் இருட்டாகி விடுவதுண்டு. நாங்கள் ஒரு குறுகிய வழியில் நடந்து செல்லுகையில் எங்களது கை விளக்குகளைப் பயன்படுத்தினோம். காடுகளினூடே எங்களது பயண மானது ஒரு சமமான பகுதிக்குச் செல்வதில் முடிந்தது, அங்கு ஆலோசனை யாளர்கள் பிரியாவிடை நெருப்பை மூட்டியிருந்தார்கள். நாங்கள் யாவரும் அதைச் சூற்றிலும் அமர்ந்து கொண்டு நெருப்பிலிருந்து எழும் தீப்பொறிகள் ஆகாயத்தில் பறப்பதையும் புகையில் மறைவதையும் கவனித்துக் கொண்டிருந்தோம். நான் மேலே நிமிர்ந்து பார்த்து, ஒரே வேளையில் நான் இதுவரை கண்டுள்ளவற்றைக் காட்டிலும் அதிகமான விண்மீன்களைக் கண்டேன், என்னருகில் ஒரு சிறிய நீரோடை சலசலத்துக் கொண்டிருந்தது. பைன் மரக் காட்டின் அற்புதமான புதுமணம் காற்றை நிரப்பிற்று; அங்கு நாங்கள் அந்த இரவில் பாடிய பாடலை இன்னும் நான் கேட்க முடிகின்றது:

என் தேவனே! உம் கரங்கள் படைத்த
உலகம் யாவையும் நான் நினைக்கையில்;
விண்மீன் கண்டு இடியோசையும் கேட்டு
நான் வியந்து, உம் ஆற்றல் காண்கையில்

எத்தனை பெரியவர் நீரென்று
பாடுகிறேன், பாடுகிறேன்.[1]

அந்த இரவில் அந்தப் பாடல் என்னிடத்திலிருந்து பெருக்கெடுத் தோடிய வேளையில் "நான் வீட்டில் இருந்ததாக உணர்ந்தது" பற்றி இப்பொழுதும் நான் நினைக்க முடிகின்றது. நான் டெக்ஸாஸின் மிட்லன்ட் என்ற இடத்திலிருந்து பல மைல்கள் தொலைவில் நியூமெக்ஸீகோவின் வட பகுதியில் இருண்ட மலைப் பகுதியில், என் குழந்தைப் பருவத்தின் காட்சிகளுக்கும் ஒலிகளுக்கும் வெகு தொலைவில் இருந்தேன். (ஆயினும்) அந்தப் பாடலைப் பாடியதில் நான் வீட்டில் இருந்த உணர்வைப் பெற்றுக்

கொண்டதை நான் இன்னமும் என் இதயத்தில் - எனது அப்பாகம் எனது உண்மை இயல்பாகும் - அறிகின்றேன்.

எனது மகள் சாராள் பெரும்பாலான இளம் பெண்களைப் போலவே இருக்கின்றாள். அவள் தன்னை இந்த உலகத்திற்கு (வனப்புள்ளவளாகக்) காண்பிக்க காலைதோறும் (அலங்கரிப்புச்) சடங்குகள் செய்வதைப் பழக்கமாகக் கொண்டிருக்கிறாள். ஒரு நாள் காலையில் நான் காலை உணவு உண்டு கொண்டிருக்கையில் அவள் தனது (தலை) முடியை அலங்கரித்துக் கொண்டிருந்தாள். முடி உலர்த்தும் கருவி சத்தமிட்டது, ஆனால் இன்னொரு குரலொலியானது என்னை நிறுத்தி, நிதானித்து கவனிக்கச் செய்தது. அது ஸ்படிகம் போலத் தெளிவான குரலாக—தேவனுக்குத் திறந்த ஒரு இதயமாக - இருந்தது. எனது மகள், "இயேசுவே, நீர் தேவ ஆட்டுக் குட்டி, உமது நாமம் தகுதி வாய்ந்தது" என்ற வார்த்தைகளைப் பாடிக் கொண்டிருந்தாள்.

நான் எனது மகளின் பாடலைக் கவனித்து, "இது இல்லத்தின் உணர்வை உண்டாக்குகிறது" என்று எண்ணமிட்டேன். நான் எனது சமையல் அறையில் அமர்ந்திருந்த காரணத்தினாலோ, அல்லது எனது முழுக் குடும்பமும் என்னுடன் இருந்த காரணத்தினாலோ கூட இந்த உணர்வைக் கொண்டிருக்கவில்லை. இந்த உணர்வானது அந்தப் பாடலினால் - தேவனிடத்திற்குத் திறந்த இதயத்திலிருந்து பெருக்கெடுத்து வந்த இசை வெள்ளத்தினால் ஏற்பட்டது.

நீண்ட நாட்களுக்கு முன்பு, ஒரு இரவின் பிற்பகுதியில் ஒரு சிறை யறையை இரு மனிதர்கள் பகிர்ந்து கொண்டனர். அந்த இரவுக்கு முந்திய நாளில் அவர்களின் விரோதிகள் அவர்களைக் குறித்துப் பொய்யுரைத்து, அவர்களை அடித்துப் புடைத்திருந்தனர். அம்மனிதர் இருவரும் பசியினா லும் தாகத்தினாலும் வாடினார்கள். அது நள்ளிரவு நேரமாயிருந்த போதிலும் அவர்கள் உறங்கச் செல்ல முடியாத அளவுக்கு மிகவும் மோசமாக துன்புற்றுக் கொண்டிருந்தனர். இந்த மனிதர்களைப் பற்றி நாம் நடபடி களில் வாசிக்கின்றோம்: "நடு ராத்திரியிலே பவுலும் சீலாவும் ஜெபம் பண்ணி, தேவனைத் துதித்துப் பாடினார்கள்; காவலில் வைக்கப்பட்டவர் கள் அதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்" (அப். 16:25). அவர்களின் வேதனையிலும், பரிதபிக்கப்படத் தக்க அவர்களின் சூழ்நிலைகளிலும் அவர்கள் பாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் தேவனைத் துதித்துக் கொண்டிருக்கையில் மற்ற கைதிகள் அதைக் கவனித்துக் கேட்டு, ஒரு இருண்ட சிறையினுள் இவ்வளவு சந்தோஷத்தைக் கண்டறிய முடிந்தது எவ்வாறு என்று வியப்புற்றார்கள். நான் பவுல் மற்றும் சீலாவைப் பற்றி வாசித்து, "அவர்கள், அந்த இரவில் இல்லத்தில் இருந்தனர் - இல்லத்தில் தேவனுக்குப் பாடல்களை அர்ப்பணித்தனர்" என்று நினைக்கின்றேன்.

நாம் தேவனுடைய வசனத்தை வாசிக்கும் பொழுது, தேவனைப் பாடுவதில் இல்லத்தில் இருத்தல் என்பதன் கருத்துணர்வு ஏற்படுகிறது: "துன்மார்க்கத்திற்கு ஏதுவான மதுபான வெறிகொள்ளாமல், ஆவியினால் நிறைந்து" (5:18). கிறிஸ்தவர்கள் (தங்கள் இதயங்களை) தேவனுக்குத் திறந்தவர்களாய்க் கீழ்ப்படியும் பொழுது, பரிசுத்த ஆவியானவர் நம்மில்

நிரம்புகின்றார். அவரது பிரசன்னம் நமக்குச் சக்தியூட்டி நம்மை மாற்று கின்றது. அதுவே ஆவியானவர் உள்ளாக வாசம் பண்ணுதலாக உள்ளது.

இந்த உள்ளாக வாசம் பண்ணுதலினால் தெளிவாய் அறியக் கூடிய வகையில் நேரிடும் விளைவு என்ன? இருதயத்திலிருந்து கர்த்தருக்கென்று பாடுதல் என்பது தெளிவான ஒரு செயல்விளைவாக உள்ளது. பவுல் பின்வருமாறு எழுதினார்:

> *துன்மார்க்கத்திற்கு ஏதுவான மதுபான வெறிகொள்ளாமல், ஆவியினால் நிறைந்து; சங்கீதங்களினாலும், கீர்த்தனைகளினாலும், ஞானப்பாட்டுகளினாலும் ஒருவருக்கொருவர் புத்திசொல்லிக் கொண்டு, உங்கள் இருதயத்தில் கர்த்தரைப் பாடிக் கீர்த்தனம்பண்ணி, நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் நாமத்தினாலே எப்பொழுதும் எல்லாவற்றிற்காகவும் பிதாவாகிய தேவனை ஸ்தோத்திரித்து (5:18-20).*

“ஆவியினால் நிறைந்து” இருத்தல் என்பது இன்னிசை ஏற்படுத்துபவராக ஆகுதல் - தேவனுக்குப் பாடல்களை ஒப்புக் கொடுப்பதில் இல்லத்தில் இருக்கும் உணர்வு பெறுதல் - என்று அர்த்தப்படுகின்றது.

எபேசியர் 5:19, 20 வசனப் பகுதி பாடுதல் பற்றிக் கூறுகின்றது. பாடலில் ஆராதித்தலின் விஷயம் பற்றி இவ்வசனங்கள் பொதுவான வகையில் என்ன கூறுகின்றன என்று கவனியுங்கள்.

பாடலில் ஆராதனை

பாடலில் ஆராதனை என்பது ஆவிக்குரியதாக உள்ளது. இது தேவனு டைய ஆவியானவர் உள்ளாக வாசம் பண்ணுதலின் விளைவாக வருகின்றது. இது தேவனுடைய ஆவியானவர் நமது ஆவிகளைத் தொடுகின்றதன் விளைவாக வருகின்றது. பாடுதல் என்பது இசைக் கோட்பாட்டின் நுணுக்கமான அம்சங்களை அறிதல் என்பதைச் சார்ந்திருப் பதில்லை. ஆவிக்குரிய வகையில் பாடுதல் என்பதற்கு இசைக் குறிப்புகளை வாசிக்கும் திறனோ அல்லது ஒரு மெட்டினை கொண்டிருத்தலோ கூட அவசியமில்லை. பாடலில் ஆராதனை என்பது நமக்குள் தேவனுடைய ஆவியானவர் செயல்படுவதால் நடைபெறுகின்றது.

பாடலில் ஆராதனை என்பது உணர்வுப் பூர்வமானதாகவும் உள்ளது. நாம் நமது இருதயங்களில் கர்த்தரைப் பாடிக் கீர்த்தனம் பண்ண வேண்டும் என்று வேதாகமம் நமக்குக் கூறுகின்றது. நாம் பாடுகின்ற பொழுது அதில் நமது உணர்வுகள் ஈடுபாடு கொண்டிருக்கவில்லையென்றால், ஏதோ தவறு உள்ளது என்றாகின்றது. பாடலில் ஆராதனை என்பது அறிவுக் கூர்மையின் அனுபவத்தைக் காட்டிலும் அதிகமானவற்றைச் சேர்க்கின்றது. இது நமது பலமிக்க உணர்வுகளை ஈடுபாடு கொள்ளச் செய்கின்றது.

பாடலில் ஆராதனை என்பது மகிழ்ச்சி நிறைந்ததாக உள்ளது. பாடுதலைச் சூழ்ந்துள்ள மகிழ்ச்சி, உத்வேகம் மற்றும் கொண்டாட்டம் ஆகியவற்றை உணராமல் நாம் எபேசியர் 5ல் உள்ள பவுலின் வார்த்தை

களை வாசிக்க முடியாது. சங்கீதம் 145:7, "அவர்கள் உமது மிகுந்த தயவை நினைத்து வெளிப்படுத்தி, உமது நீதியைக் கெம்பீரித்துப் பாடுவார்கள்" என்று கூறுகின்றது.

நாம் கிறிஸ்துவுக்குள் கொண்டாடுவதற்கு ஏராளமானவற்றைக் கொண்டுள்ளோம்! அவர் நமக்கு இதை கெட்ட குமாரனின் உவமையின் மூலம் போதித்தார். காணாமற்போன மகன் வீடு திரும்பிய பிறகு ஏன் அப்படிப்பட்ட கொண்டாட்டம் நடைபெற வேண்டியிருந்தது என்பதைத் தந்தை தனது மூத்த மகனுக்கு விளக்கப்படுத்தினார்: "மகனே, நீ எப்போதும் என்னோடிருக்கிறாய், எனக்குள்ளதெல்லாம் உன்னுடையதாயிருக்கிறது. உன் சகோதரனாகிய இவனோ மரித்தான், திரும்பவும் உயிர்த்தான்; காணாமற் போனான், திரும்பவும் காணப்பட்டான்;" (லூக். 15:31, 32).

நமது கொண்டாட்டமானது பயபக்தியுள்ளதாகவும், பயங்கரமும் மகத்துவமும் உள்ள தேவனுடைய பிரசன்னத்தில் தாழ்மையானதாகவும் இருக்க வேண்டும். இருப்பினும் பயபக்தி என்பது உற்சாகத்தை புறக் கணித்து விடுதல் என்பதுடன் சமானப் படுத்தப்படக் கூடாது. நமது தேவன் உயிருள்ளவராயிருக்கின்றார்! நமது கர்த்தர் தமது சபையில் வாழ்கின்றார்! பரிசுத்த ஆவியானவர் நமது வாழ்வை நிரப்புகின்றார்! நாம் அகம் மகிழ்ந்து சந்தோஷமடைவோமாக! பாடலில் ஆராதித்தல் என்பது மகிழ்ச்சி நிறைந்ததாக உள்ளது.

பாடலில் ஆராதனை என்பது விளக்கப்படுத்துவதாக இருக்கின்றது. இது தேவனைக் கனப்படுத்துகின்றது. நமது பாடல்கள் தேவனுடைய தகுதித்தன்மைக்கு உரியவைகளாகின்றன. நமது ஆவியானது அவருடைய ஆவியைச் சென்றடைகின்றது.

பாடலில் ஆராதனை என்பது ஒன்றிணைந்து செயல்படுதல் என்பதாக உள்ளது. நாம் இதனை "சங்கீதங்களினாலும் கீர்த்தனைகளினாலும் ஞானப் பாடல்களினாலும் ஒருவருக்கொருவர் போதித்துப் புத்தி சொல்லுதல்" என்ற வகையில் பிற கிறிஸ்தவர்களுடன் பகிர்ந்து கொள்ளும் சிலாக்கியத் தைப் பெற்றுள்ளோம். பாடுதல் என்பது நமக்கு, பிறருடன் நமது இருதயங் களையும் குரல்களையும் இணைக்க வாய்ப்பொன்றை அளிக்கின்றது. நாம் தனியாகப் பாடுகின்ற பொழுது நடைபெறாத சில விஷயங்கள் நாம் ஒன்று கூடிப் பாடும்பொழுது நடைபெறுகின்றன. எனது காலை வேளை தியானத்தில் கர்த்தரிடத்தில் நான் - நான் மட்டும் - பாடுகின்றேன். நான், "கர்த்தாவே உம்மில் நான் அன்புகூருகின்றேன்" என்று பாடுகிறேன். அது என்னைப் பற்றிய சில விஷயங்களை தேவனுக்கு அறிவிக்கின்றது. நாம் பாடுதலில் சக கிறிஸ்தவர்களுடன் சேர்ந்து கொள்ளும் பொழுது, பாடலானது புதிய வடிவை/பரிமாணத்தை மேற்கொள்ளுகின்றது, நான் என்னையும் எனது சொந்த உலகத்தையும் விட பெரிதான ஒன்றின் பாகமாய் இருக்கிறேன் என்பதை உறுதிப்படுத்துகின்றது. நான் கொண்டுள்ள விசுவாசத்தைப் பகிர்ந்து கொள்ளுகின்ற கிறிஸ்தவர்களின் ஐக்கியத்திற்கு உரியவனாக நான் ஆகின்றேன்.

நிறைவாக, பாடுதலில் ஆராதனை என்பது நன்றி நிறைந்ததாக உள்ளது. நற்பண்பற்ற, எதிர்மறையான நபர் பாடுவதை விரும்பாதவராக இருக்க

வாய்ப்பு உண்டு. தேவனுடைய ஆவியானவர் நம்முடைய இருதயங்களை மாற்றுவதற்காக நமக்குள்ளாக வந்து சேர்ந்து இருக்கும் பொழுது, மகிழ்ச்சி மற்றும் நன்றி ஆகியவற்றின் பாடல்கள் விளைகின்றன.

பாடுதலில் ஆராதனை பற்றி பவுலின் வார்த்தைகள் நமக்குப் போதிக் கின்றன. அவற்றைப் பற்றியும் பாடலில் உங்கள் சொந்த ஆராதனையைப் பற்றியும் நினைத்துப் பாருங்கள். "ஆவிக்குரிய," "உணர்வு ரீதியான," "சந்தோஷம் நிறைந்த," "வெளிப்படுத்துகின்ற" மற்றும் "நன்றி நிறைந்த" என்ற வார்த்தைகள் பாடுதலில் உங்கள் ஆராதனையை விவரிக்கின்றனவா? அவை விவரிக்க வேண்டும்.

ஆவியினால் நிறைந்த இருதயத்திலிருந்து ஆராதனை

நாம் பாடலில் ஆராதிக்கையில் ஆவியினால் நிரப்பப்பட்டிருப்பதில் ஏற்படும் குறிப்பிட்ட சில திட்டவட்டமான விளைவுகளைக் கவனியுங்கள். முதலாவது, இது பிறருக்கு ஊழியம் செய்வதை விளைவிக்கின்றது. வசனம் 19, "சங்கீதங்களினாலும் கீர்த்தனைகளினாலும் ஞானப்பாட்டுகளினாலும் ஒருவருக்கொருவர் புத்திசொல்லிக்கொண்டு" என்று கூறுகின்றது. கிறிஸ்தவர்கள் தீவுகளாக இருப்பதில்லை. எனக்கு நீங்கள் தேவை, உங்களுக்கு நான் தேவை. பாடலில் பகிர்ந்து கொள்ளுகின்ற நமது நேரங்கள் இதை நமக்கு நினைவூட்டுகின்றன. நமது குரல்களை ஒன்று கலத்தல் என்பது உங்களுக்கு நான் ஊழியம் செய்வதற்கும் எனக்கு நீங்கள் ஊழியம் செய்வதற்குமான ஒரு வழியாக உள்ளது. உங்கள் விசுவாசத்தை வெளிப் படுத்துகின்ற பாடல்களைப் பாடுவதில் உங்களுடன் நான் இணைந்து கொள்கின்றேன், மற்றும் நீங்கள் எனது இருதயம் தேவனிடத்தில் அனுப்ப ஏங்குகின்ற செய்தியை பாடுவதில் என்னுடன் இணைந்து கொள்கின்றீர்கள். ஒருவர் பிறருக்காக அதைச் செய்தல் என்பது சுயத்தை வெறுமை யாக்குதலாக, இயேசுவின் ஊழியத்தைப் பிறருக்குச் செய்தலாக உள்ளது.

இரண்டாவது, இது கர்த்தராகிய இயேசுவுக்கு ஆராதிப்பதை விளை விக்கின்றது. வசனம் 19, "உங்கள் இருதயத்தில் கர்த்தரைப் பாடிக் கீர்த்தனம் பண்ணி" என்று கூறுகின்றது. நமது பாடல்களில் ஒரு சமான நிலை நமக்குத் தேவைப்படுகின்றது. பல பாடல்கள் நம்மைச் சுற்றியுள்ளவர்களை நோக்கி திருப்பி விடுகிற வார்த்தைகளையும் செய்திகளையும் கொண்டுள்ளன. "நானு ம் என் வீட்டாருமோவென்றால் கர்த்தரையே சேவிப்போம், நீயும் சேவிப்பாயா?" என்பவை நாம் தேவனுக்குப் பாடுகின்ற வார்த்தைகள் அல்ல; நாம் ஒருவருக்கொருவர் அவற்றைப் பாடுகின்றோம். நாம் அதைச் செய்ய வேண்டும் என்று தேவன் விரும்புகின்றார்; ஆனால், "நீரின்றி வாழ்வேது இறைவா" மற்றும் "தேவா உம் பாதம் தொழுகின்றோம்" என்பவை போன்ற கீர்த்தனைகளும் நமக்குத் தேவைப்படுகின்றன, இவற்றைக் கொண்டு நாம் நமது இருதயங்களில் கர்த்தருக்கு இசையமைக் கின்றோம்.

மூன்றாவது, இது ஒவ்வொன்றிற்காகவும் தேவனுக்கு நன்றி செலுத்துதலை விளைவிக்கின்றது. வசனம் 20, “ ... எப்பொழுதும் எல்லாவற்றிற்காகவும் பிதாவாகிய தேவனை ஸ்தோத்திரித்து” என்று கூறுகின்றது.

உங்கள் வாழ்வின் தொனியை நீங்கள் எவ்வாறு விவரிப்பீர்கள்? நீங்கள் முறுமுறுப்பவராக இருக்கின்றீர்களா அல்லது இன்னிசை ஏற்படுத்துபவராக இருக்கின்றீர்களா? ஆராதனை ஊழியத்தில் நீங்கள் சிலவற்றைக் குறித்து முறையிடுபவராக இருக்கின்றீர்களா அல்லது ஒரு சகோதரனுடனோ சகோதரியுடனோ பாடல் ஒன்றைப் பகிர்ந்து கொள்பவராக இருக்கின்றீர் களா? உங்கள் இருதயம் குளிர்ந்து போய் விட்டாதா அல்லது கர்த்தருக்குப் (பாடும்) பாடல்களினால் அனல் கொண்டுள்ளதா?

முடிவுரை

“ஆவியினால் நிறைந்து; சங்கீதங்களினாலும் கீர்த்தனைகளினாலும் ஞானப்பாட்டுகளினாலும் ஒருவருக்கொருவர் புத்திசொல்லிக்கொண்டு, உங்கள் இருதயத்தில் கர்த்தரைப் பாடிக் கீர்த்தனம் பண்ணி, நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் நாமத்தினாலே எப்பொழுதும் எல்லா வற்றிற்காகவும் பிதாவாகிய தேவனை ஸ்தோத்திரித்து.” ஆவியினால் நிரம்பி யுள்ள இருதயங்களில் இருந்து பெருக்கெடுத்து ஓடும் கீர்த்தனைகளை நாம் பாடக் கடவோம். பிறருடன் நமது விசுவாசத்தைப் பகிர்ந்து கொள்ளும் பாடல்களை நாம் பாடக் கடவோம். நம்மை தேவனுடைய இருதயத்திற்கு நெருக்கமாய்க் கொண்டு வருகின்ற, நாம் இல்லத்தில் இருக்கும் உணர்வை நமக்குக் கொடுக்கின்ற இசையை நாம் பாடக் கடவோம்.

குறிப்பு

[1]Carl Boberg, “How Great Thou Art,” trans. Stuart K. Hine. This quotation is used by permission of ACU Press.